

[Rasmussen (Gylling).]

aflevere deres Brødkorn og ønsker at købe Foderkorn.

Hvad angaar Venstres Ønske om Ansettelse af en Pris for Brødkorn, som skulde ligge højere end Maksimalprisen, maa jeg sige, at det er vist ganske ugørligt paa nuværende Tidspunkt at beskæftige sig med andre Priser for Korn end dem, Kornloven forudsætter. Det vilde jo være stor Uret over for den Række af Landmænd, som har afleveret Korn til andre og lavere Priser; disse Priser maatte da først komme til Behandling, naar en kommende Kornlov skal tilrettelægges, og der maa jo bygges paa den Prisberegning, som vi paa det Tidspunkt har. Jeg har den Opfattelse, at man naturligvis maa give en saadan Pris for Brødkorn her i Landet, at man kan faa en lønnende Produktion; det er jo en nødvendig Produktion for hele vort Samfund. I den nuværende Kornlov har man ogsaa, i Modsætning til, hvad der var Tilfældet under den tidligere Kornlov, sat Kornprisen, navnlig Rugprisen, op til den Højde, der dengang var almindelig, og medvirke til en Ændring af Kornprisen i den fastlagte Kornlov kan vi ikke paa det nuværende Tidspunkt. Jeg maa henvise til de Forhandlinger, der formodentlig finder Sted om disse Forhold i det kommende Foraar, og vi maa forbeholde os vor Stilling med Hensyn til de Priser, der da fastsættes.

Jeg kan anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Vedtagelse. Hvad angaar det Ændringsforslag, som er stillet af Bondepartiet, vil jeg mene, at det er en fuldkommen unormal. Maade at tage Stilling til Sagen paa. Hvis dette Forslag blev gennemført i Dag, vilde det afgjort medføre nogle ganske mærkværdige Konsekvenser, foruden at det vilde betyde en Forhøjelse af Maksimalprisen paa 2 Kr. En Godsejer, som solgte f. Eks. 1 000 Tdr. Hvede, vilde altsaa have Mulighed for at faa udbetalt 2 000 Kr.; han har jo ingen Brug for at købe Foderkorn i Stedet for det afleverede. Det vilde da være en ganske urimelig Form for Lovgivning

Valdemar Thomsen: Det er ikke noget ukendt, at dette høje Ting af Landbrugsministeren faar forelagt Forslag, der gaar ud paa, at visse Erhverv holdes skadesløse for selv den mindste Prisstigning, som kan paavises, saadan som det altsaa er Tilfældet her, hvorimod det Erhverv, hvis første Repræsentant den højtærede Landbrugsminister er eller i hvert Fald skulde være, ikke paa langt nær vises et tilsvarende Hensyn, tværtimod, kan man sige. Det kommer

klart for Dagen ved denne Lejlighed, ikke alene gennem det Forslag, Ministeren har stillet, men ogsaa gennem de Udtalelser, der nu er fremsat baade fra socialdemokratisk og radikal Side. Jeg maa sige, at jeg kan fuldt ud give Tilslutning til de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen fremsatte her for et Øjeblik siden angaaende Priskontrolraadet og Ministerens Ansvar for det, der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det er jo en vidunderlig Forklaring, vi finder i Bemærkningerne, som nu har været en Del omtalt. Den højtærede Landbrugsminister gaar jo i Virkeligheden ind for det, som staar i Bemærkningerne, nemlig at Forholdet mellem Prisen paa Rugmel og Rugbrød passende kan regnes som $1\frac{1}{4} : 3$. Denne Forklaring er jo nu undergaaet en Forandring gennem Udvalgets Bemærkninger i Betænkningen. Det er naturligvis en Forklaring, som i høj Grad er paa sin Plads, men det er sikkert rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, der har været med i Udvalget, betegner den som i høj Grad anstrengt.

Hvad selve Forslaget angaar, vil jeg sige, at der i Virkeligheden er noget inkonsekvent i det. Man erkender fra alle Sider, at Krigsbegivenhederne vil medføre, at hele Befolkningen vil komme ned paa en lavere Levefod end hidtil.

Derfor er der noget vist paafaldende i, at man samtidig kommer med Forslag, som gaar ud paa, at Bagere, eller hvem det nu ellers kan være, aldeles omgaaende skal have Erstatning, saafremt der kan paavises selv den mindste Prisstigning. De to Ting staar ikke godt til hinanden. Hvem skal bære de forøgede Leveomkostninger, som man altsaa er enig om vil komme, eller som allerede er konstateret? De fagorganiserede Arbejdere skal ikke, de skal nemlig have Lønforhøjelse, efterhaanden som Priserne stiger. Og nu kan man forstaa, at det skal ogsaa Bagere og i det hele taget de, som har med Mel og den Slags Ting at gøre, idet de skal have Erstatning for den mindste Prisstigning, der kan paavises. Men hvem skal saa bære de forøgede Omkostninger? Ja, hvis der ikke kan gives nogen anden Forklaring, saa vil jeg tillade mig at gaa ud fra, at det bliver de to store Dele af Befolkningen, der hidtil har baaret de store Omkostninger, nemlig den store Hær af arbejdsløse og Landbruget.

Den højtærede Landbrugsminister mener altsaa, at Bagerne bør have 1 Øre mere for Brød, og han kommer straks her til Rigsdagen med Forslag derom. Den Om-